

Møde 71 i Den Internationale Fredskoalition 11. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Tak, fordi I er kommet. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 71. ugentlige møde i træk. Hensigten med denne diskussion er at samle folk fra alle ideologier, så mange nationer som muligt, for at forene os om ægte fred. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Hvis du er med via livestream, vil jeg gerne takke dig for at være med. Hvis du er en del af en anden streamingtjeneste, vil jeg gerne takke de forskellige alternative medier, der har streamet dette møde. Det betyder, at vi har været i stand til at nå ud til omkring 100.000 mennesker; det er meget vigtigt, at vi er i stand til at gøre dette på tværs af mange forskellige sprog og lande.

Vi vil fortsætte med den proces; hvis du gerne vil streame denne video i fremtiden, må du gerne kontakte mig. Det gør vi med glæde. I sidste uge havde vi K-talk radio, som livestreamede dette fra midten af USA, hvilket er meget vigtigt, at det sker. Jeg vil gerne sende en særlig tak til dem for at gøre det i sidste uge.

Vi vil have en generel åbning af mødet med talere, som vi har planlagt, og så vil vi gå over til en diskussionsperiode. Der er sket meget i løbet af de sidste par uger med hensyn til at stoppe tredje verdenskrig. Vi har haft fremragende demonstrationer, og som I kan se, var Scott Ritter en af dem, der afholdt en af disse demonstrationer for at stoppe verdenskrigen. Han kommer i dag for at tale om det og mange

andre ting. Vi er virkelig nødt til at mobilisere vores kræfter nu for at forene denne proces og stoppe den kommende krise. Så jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition, til at indlede os med at tale. Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først byde jer alle velkommen. Desværre er vi stadig i en situation, hvor de to regionale kriser hver især har potentiale til i værste fald at optrappe til en global atomkrig. Det gør vores indsats så meget desto vigtigere.

Situationen i Ukraine nærmer sig tydeligvis et beslutningspunkt. Lad mig gennemgå det kort. For et par uger siden, da premierminister Starmer besøgte Washington og talte med Biden, var det forventet, at de begge ville give tilladelse til, at Ukraine kunne bruge langtrækkende missiler til angreb dybt inde på russisk territorium, hvilket Starmer stort set allerede var gået med til. Men i sidste øjeblik undlod præsident Biden at indgå denne aftale. Efter at der er gået nogle uger, ser det virkelig ud til, at den mulige forklaring – som jeg naturligvis kun kan fremsætte hypoteser om; men det ser virkelig ud til, at præsident Putin, som var kommet med meget klare advarsler om ændringen i Ruslands atomare doktrin, sandsynligvis kunne have sendt en privat demarche til USA og til dette møde og advaret dem om, hvad konsekvenserne og den russiske reaktion ville være. Under alle omstændigheder resulterede det i, at Biden indtil i dag ikke har givet den tilladelse. Det ser ud til, at der er en fraktionskamp i Washington, hvor udenrigsministeriet og det nationale sikkerhedsråd – det vil sige Blinken og Sullivan – stadig er meget på konfrontationskurs, mens det ser ud til, at militæret, især forsvarsminister Austin og William Burns, sandsynligvis bremser tingene. For militæret – faktisk i alle lande i verden – ved, hvad en krig er; og især hvad en atomkrig er. Så det ser ud til at være det, der stadig

foregår, selvom ingen ved, hvor længe det vil vare og så videre.

Men situationen på landjorden i Ukraine vil heller ikke vare længe, for russerne har gjort massive militære fremskridt. Den ukrainske hær har tydeligvis en ufattelig mangel på soldater; rygterne om, at krigen er tabt, spreder sig overalt. Der er mange mennesker, der deserterer – soldater, der ikke kan se nogen grund til, at de bare skal tage til fronten og dø. Så situationen er meget demoraliseret. Det kan være en af grundene til, at man pludselig kan høre nye toner fra folk som Stoltenberg, der indtil for nylig var generalsekretær for NATO, og som nu er gået på pension.

Men han taler pludselig om den såkaldte »tyske model« for Ukraine. Det, de mener med det, er, at der ville være en aftale, i hvert fald indtil videre, om, at Ukraine skulle gå med til tab af territorium og dybest set tilslutte sig NATO, men i denne brudstykkeform. Men de østlige dele, som så ville forblive hos Rusland, ville ikke blive påvirket af dette NATO-medlemskab. Det er et af de forslag, som ikke vil føre til noget, fordi det ikke tager fat på hovedårsagen til, at Rusland startede den særlige militæroperation i første omgang. Med andre ord tager det sig ikke af Ruslands legitime sikkerhedsinteresser og bekymringer; nemlig ikke at have offensive våbensystemer direkte ved deres grænse. Så det er efter min mening et no-go. Krigen er tydeligvis ved at være slut; der er en fysisk grænse, som er ved at blive nået. Med vinteren på vej er det efter min mening et spørgsmål om uger, før det står helt klart.

Det forhindrer ikke NATO's nye generalsekretær Mark Rutte, som nu er i London for at mødes med Starmer, og Zelenskyj er der også lige nu; sandsynligvis vil de mødes alle sammen. Rutte sagde, at han ville advare NATO om ikke at lytte til russernes sabelraslen; at man ikke skulle tage hensyn til det. Så det er ikke afgjort, men det er meget tydeligt, at det er ved at være slut. Så er spørgsmålet Harald Kujat, den tidligere

generalinspektør for det tyske Bundeswehr, sagde allerede i august sidste år, at vi er ved at nå det punkt, hvor NATO må beslutte sig for enten at tilbyde Rusland en forhandlingsløsning, som er acceptabel for Rusland – hvilket denne nuværende tyske løsning ikke er; eller optrapning. Og det vil være på bordet.

Der vil måske blive afholdt en fredskonference, som er blevet nævnt her og der i perioden mellem de to præsidenter, eller endda når den nye amerikanske præsident er kommet til. Men igen kommer det til et punkt, hvor man enten virkelig går efter en løsning ved hjælp af diplomati eller optrapning. Hvis man tænker over det, er al denne snak om, at Baerbock siger, at vi er nødt til at ruinere Rusland, ikke bare er Rusland ikke ruineret, dets økonomi klarer sig ganske godt under omstændighederne. I stedet er det Tyskland, der er ruineret, takket være vores udenrigsminister og vores økonomiminister, som begge er fra De Grønne. Det bliver naturligvis ikke let for det samlede Vesten at acceptere, at krigen i Ukraine er tabt, efter det skammelige tab i Afghanistan for et par år siden, og nu er krigen i Ukraine tabt. Det er et yderst anspændt øjeblik.

Den anden store krise, Mellemøsten, er fortsat superfarlig. Verden venter stadig på den såkaldte israelske gengældelse. Det er ikke klart, hvad de vil gøre. Vil de "kun" ramme olieraffinaderierne eller endda atomanlæggene, hvilket ikke ville være muligt uden brug af atomvåben, fordi de iranske atomanlæg ligger dybt inde i bjergene, og selv amerikanske bunkersprængningsbomber er tilsyneladende ikke i stand til virkelig at nå dertil. Hvis det kommer så vidt, vil verden befinde sig i en katastrofe, og Peskov og andre advarer om, at Mellemøsten faktisk befinder sig på randen af en katastrofe. Den iranske udenrigsminister Abbas Araghchi har netop været i Qatar efter at have mødtes med embedsmænd i Saudi-Arabien. Det er meget vigtigt, for hvis Iran og Saudi-Arabien taler sammen, er det meget afgørende. Araghchi advarede også om, at Israel

trækker hele regionen ind i en katastrofe. Naturligvis foregår folkedrabet i Gaza og Libanon. Libanon er i en næsten lige så forfærdelig situation som Gaza. Men det vil vi snart høre mere kvalificerede folk tale om.

Jeg kan kun nævne en sidste ting vedrørende den såkaldte »enhed« i EU. Der var et utroligt skænderi mellem Ungarns premierminister Orbán og Ursula von der Leyen, formanden for EU-Kommissionen. Hun sagde utrolige ting om Orbán. Orbán beskylder nu EU's ledelse for at planlægge et regimeskifte mod Ungarn for at indsætte en regering, som vil trække Ungarn ind i krigen mod Ukraine. Det, der sker i den såkaldte europæiske »union«, er et tegn på, at den institution måske ikke er i så god form meget længere.

Alt dette betyder, at vi er nødt til at nå frem til et nyt paradigme; vi er nødt til at kæmpe meget hårdt for den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred, for jeg tror ikke, at nogen anden løsning vil afhjælpe faren for den geopolitiske konfrontation mellem NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden side. Jeg vil gerne stoppe her på dette punkt.

SCOTT RITTER: Mange tak, fordi jeg måtte komme. Desværre tror jeg, at jeg vil fortsætte tendensen med at indgyde frygt i hjerterne på alle, der lytter, for I bør være meget bange. Jeg vil bare starte med at sige, at verden ikke er et mere sikkert sted, end den var, sidst jeg talte; faktisk er den endnu farligere. Situationen i Ukraine manifesterer sig vedvarende på en måde, som placerer os på tærsklen til en øjeblikkelig atomkrig; det er ikke noget, der ligger ude i fremtiden. Et pennestrøg, der autoriserer langtrækkende våben bygget af NATO og USA, målrettet af NATO og USA, til at blive affyret mod Rusland, vil skabe et russisk svar, der vil føre os til en krig mellem Rusland og NATO, som vil føre os til en atomar udveksling, som vil føre os til en generel atomkrig, som vil dræbe os alle.

Hvis I ikke har læst den, vil jeg råde alle til at gå ud og købe en kopi af Annie Jacobsens bog, {Nuclear War: A Scenario}. Jeg købte den i søndags; jeg læste den to gange på samme dag, og jeg vil læse den igen, for jeg er nødt til at få budskabet ind i hver eneste celle i min krop om, at vi alle vil dø, hvis der bliver atomkrig. Og hvis vi ikke ændrer den politik, vi har i dag, vil der komme en atomkrig; så din død er uundgåelig. Jeg taler til døde mennesker. Normalt er det et normalt udsagn; vi vil alle dø, ingen af os er udødelige. Men jeg taler til mennesker, der vil dø en unaturlig død. Hver eneste person, der lytter her, vil dø en unaturlig død, hvis vi tillader, at denne politik fortsætter.

Men det er blevet endnu farligere, for noget, der ikke er blevet omtalt i pressen, er, at Iran nu er en atommagt. Iran har ikke indrømmet det med så mange ord, men flere udtalelser fra højtstående iranske embedsmænd har bekræftet, at den fatwa, der har eksisteret siden ayatollah Khomeinis tid, kan omstødes under visse omstændigheder. En af disse omstændigheder er, at når fjenden forsøger at bruge en type våben mod dig, kan du bruge den type våben mod fjenden. Israel har atomvåben; Israel truer med at angribe Irans faciliteter til atomvåben. Som Helga nævnte, er disse faciliteter, mange af dem, ikke egnede til konventionelle angreb, så hvis du truer med at angribe faciliteterne for at fjerne dem, truer du med at bruge våben, der er i stand til at udføre den mission; hvilket betyder, at du truer med at angribe Iran med atomvåben. Det er en kendsgerning; det er ikke til debat.

Spørg Donald Trump, hvorfor han ændrede den amerikanske atomare opstilling, da han var præsident. Grunden er, at han var nødt til at indarbejde to nye kategorier af atomvåben, som var i stand til at ødelægge Irans atomanlæg. Den ene er en B-61-bombe, som er en tyngdekraftsbombe, der nedkastes af visse amerikanske fly, herunder B-2-bombeflyet. Denne B-61-variant blev tilpasset til at være en bunker-buster, til at have gennemtrængningsevne, der var specielt designet til at

ødelægge Irans underjordiske atomanlæg. Vi byggede våbnet, vi indsatte våbnet, og vi har planer om at bruge våbnet. Så når man hører kandidaten Donald Trump sige, at Israel bør ramme Irans atomanlæg, så siger han, at Israel bør bombe Irans atomanlæg. For den eneste måde, man kan ramme Irans atomanlæg på, er ved at bruge et atomvåben. Og han kan ikke påberåbe sig uvidenhed om sagen, for han har personligt underskrevet tilpasningen af USA's atomvåbenplan til at omfatte atomvåben, fordi det er de eneste våben, der kan slå de atomanlæg ud. Så han opfordrer Israel til at angribe Iran med atomvåben.

I maj sidste år sagde Irans tidligere udenrigsminister, som i dag er et højtstående medlem af Expediency Discernment Council, et højtstående beslutningsorgan i den iranske regeringsstruktur, som ifølge den iranske forfatning har mandat til at rådgive den øverste leder, at selv om denne fatwa eksisterer, så er den reversibel, og under visse omstændigheder kan Iran overveje at stræbe efter et atomvåben. Dette blev gentaget af en højtstående officer i den iranske revolutionsgardes kommando sidste sommer, som sagde, at hvis Israel angriber Iran med et atomvåben, vil Iran udvikle en atomvåbenkapacitet. Det iranske parlament har debatteret spørgsmålet og har sendt en anbefaling til den øverste leder om at trække sig ud af ikke-atomartraktaten og begynde at bygge atombomber. Iranerne er igen gået ud og har sagt, at hvis Israel truer dem med et atomangreb, så vil Iran bygge et atomvåben. Israel har truet Iran med et atomart angreb.

Erklæringer af denne art fremsættes ikke i et vakuum, hvilket betyder, at folk, der opererer på niveau med de mennesker, jeg taler om, og som citerer fatwaer udstedt af den øverste leder, ikke fremsætter disse kommentarer uden videre. Faktisk kunne ingen af dem komme med den kommentar, medmindre den var godkendt af den øverste leder. Og den øverste leder er ikke ude på at udsende modstridende oplysninger. Det, der foregår, er Irans version af deklaratisk politik. Iran gør verden opmærksom på, at de har kapacitet til atomvåben. Hvis Israel

angriber dem, vil Iran bruge denne atomare kapacitet som gengældelse mod Israel. Tre eller fem iranske atomvåben rettet mod Israel vil ødelægge Israel for evigt. Og vi ved ikke, hvor det bærer hen derfra. Vi er meget tæt på en atomkrig i Mellemøsten, meget tæt.

Hvor vil den føre os hen? Det ved jeg ikke. Vladimir Putin har lige mødtes med den nye iranske præsident i Turkmenistan. Rusland har talt om at indgå sikkerhedsaftaler med Iran. Iran er nu medlem af BRIKS-fællesskabet. Jeg kan forestille mig, at de taler om, hvad der sker, hvis Israel angriber Iran med atomvåben. Hvad vil Ruslands svar være? I betragtning af det hjertelige forhold, håndtrykket, smilene, var det ikke nogen svær samtale for nogen af dem. Det indebærer, at Rusland har givet Iran visse forsikringer.

Det betyder, at hvis Israel angriber Iran, vil Rusland have Irans ryg, når de svarer atomart mod Israel. Hvad ville USA gøre i det tilfælde? Nu ser vi et scenarie, hvor situationen er ved at komme ud af kontrol og bevæger sig væk fra en regional atomar konflikt til potentialet for en global atomar konflikt. Mine damer og herrer, vi har aldrig været tættere på en atomar undergang, end vi er i dag. Nu har vi det fra to fronter. Og USA har siden Barack Obamas tid sagt, at hvis Iran udvikler atomvåben, vil USA reagere militært. Iran har udviklet atomvåben; hvad vil USA gøre? Donald Trump siger, at det aldrig vil ske. Det er sket, og han er en af hovedårsagerne til, at det er sket, fordi han trak sig ud af Joint Comprehensive Plan of Action [JCP0A], som var et traktatlignende instrument, der lagde visse begrænsninger på Irans program.

Den tillod våbeninspektører at være i Iran og overvåge programmet for at sikre, at Iran ikke omdannede et civilt projekt til et militært projekt. Men fordi vi [USA] trak os ud, var europæerne aldrig ihærdige med at gennemføre aftalen, og Iran var i stand til at trække sig – juridisk set – fra sine forpligtelser under JCP0A til det punkt, hvor der i dag

ikke er nogen JCP0A. Iran beriger uran uden begrænsninger. De har beriget op til 60 %. Det er nok til, at det kan retfærdiggøres, fordi de bruger de 60 % til at producere brændselsplader, som bruges i en forskningsreaktor. Men mængden er langt større, end hvad der er nødvendigt for at producere brændsel. Det betyder, at Iran vil være i stand til at tage dette 60 % berigede uranhexafluorid og bruge det som råmateriale i avancerede centrifugekaskader, som allerede er på plads i underjordiske anlæg, og hurtigt omdanne 60 % til 96-98 %. Det kan ske i løbet af få dage. Som jeg sagde, har Iran allerede evnen til at omdanne dette uranhexafluorid til metal; de producerer metalplader til deres eksisterende forskningsreaktor i Teheran. De kunne producere uranmetallet i tilstrækkelige mængder til at skabe kritisk masse og generere fission.

Det er alt, hvad der er nødvendigt for en anordning af kanontypen. Iran har ikke brug for en raffineret testmekanisme. USA byggede faktisk to bomber, som blev brugt mod Japan under Anden Verdenskrig. Den ene var Fat Man, den anden var Little Boy. Fat Man var den version, der blev testet i Alamogordo den 16. juli 1945. Det var et plutoniumbaseret våben, der brugte et raffineret implosionsapparat. Det skulle testes, fordi det hele var teoretisk. Uranvåbnets design behøvede ikke at blive testet, fordi det er meget enkelt; det er ikke raffineret. Hvis man har tilstrækkeligt med højt beriget uran, kan man bygge et kanondesign, der kan generere en ladning på 15-20 kiloton. Det er det, jeg tror, iranerne vil bygge; det er let at anvende på de missiler, Iran har. Iran har vist, at deres missiler kan ramme Israel uden frygt for at blive opfanget. Iran vil være i stand til at sende missiler med atomart sprænghoved mod Israel, og der er intet, Israel og USA kan gøre for at forhindre det. Det er et helt nyt paradigme lige nu, som udfordrer alle røde linjer over hele linjen.

Hvordan vil USA reagere? Indtil videre har vi undgået at sige,

at vi vil deltage i et israelsk angreb mod Iran, fordi vi forstår, hvor eksplosivt det er. Men hvis Irans erklærede politik ser ud til at pege på eksistensen af et atomvåbenprogram, vil USA så nu sige: »Vi vil hjælpe Israel«? Det eneste, det gør, er at garantere Israels udslettelse som moderne nationalstat, og det bringer også titusinder af amerikanske tropper i fare. Hvilket betyder, at hvis Iran truer amerikanske tropper, vil det ifølge vores atomdoktrin være en tilstrækkelig begrundelse for USA til forebyggende at bruge atomvåben mod Iran. Hvis vi bruger atomvåben mod Iran, kan vi utilsigtet eller med vilje fremprovokere et russisk svar. Nu er vi alle døde.

Kan du se, hvordan det fungerer? Det er den verden, vi lever i. Det er en verden, som vi måske ikke lever i meget længere. Afstemningen den 5. november betyder noget. Men den betyder kun noget, hvis vi kan få kandidaterne til at forpligte sig til politikker, der taler om at gå væk fra atomvåben, i stedet for at fordoble den dumme, promoverende eksisterende politik, der fører os mod atomkrig. Så det kræver, at alle rejser sig og giver deres mening til kende. Jeg ved, at Diane Sare holder et arrangement i New York City den 26. oktober. Dagen efter er der brunch i New York City, hvor vi har paneler, der diskuterer dette. Vi vil reklamere for det, men jeg vil opfordre alle til at deltage i arrangementet i New York City den 26. oktober og derefter deltage i brunchen den 27. oktober. Styrk dig selv med viden og information, og gå så ud og stem derefter. Hold folk ansvarlige før valget, og hold dem, der vinder, ansvarlige efter valget. Hvis vi ikke gør det, vil vi, sådan som den menneskelige natur er, sandsynligvis ende i en atomar konflikt, før året er omme. Så er denne samtale ligegyldig.

Mange tak for invitationen. Det har været en fornøjelse at tale med jer.

ZEPP-LAROUCHE: Scott, det er lykkedes dig at skræmme livet af mig. Vi forsøger at følge med i udviklingen af efterretninger,

især naturligvis før sådan et møde. Og jeg var klar over, at den mulighed eksisterede, men jeg var ikke klar over, at det var lykkedes Iran at udvikle denne kapacitet. Hvis det, du siger, er tilfældet, er vi i totalt alarmberedskab.

Er der nogen måde, hvorpå det kan komme frem for verdensoffentligheden? For eksempel ved at bede FN's Sikkerhedsråd om at holde et særligt møde? For jeg tror, at vi kan advare verden, men hvis det kommer så vidt, tror jeg, at det vil kræve en institution som FN's Sikkerhedsråd at alarmere verden. Hvad siger du til det?

RITTER: For det første har Iran ikke formelt erklæret eksistensen af et atomvåben. Irans atomkraft er vedvarende under overvågning og inspektion af Det Internationale Atomenergiagentur. Det, jeg siger, er, at Iran ved at komme med erklæringer af denne art er i stand til at forvandle disse erklæringer fra teori til virkelighed næsten øjeblikkeligt; det er ikke et stort teknologisk spring at have en atomar anordning minus det fissile materiale klar til affyring. Jeg tror, at Iran har dette; alle antydninger gennem deres udtalelser tyder på, at de er klar til at reagere med det samme. Iran – før de rent faktisk kunne have en erklæret atomkapacitet, ville Iran sandsynligvis være nødt til at trække sig ud af traktaten om ikke-spredning af kernevåben. Det er noget, som det iranske parlament opfordrer den øverste leder til at gøre lige nu.

Når de kommer med den udmelding, kan Iran lukke ned for IAEA's overvågning – den har ikke længere nogen juridisk gyldighed. Iran kan så straks begynde at omdirigere det lavt berigede 60 % uran til urankaskaderne. Bogstaveligt talt vil de i løbet af en dag eller to have nok fissilt materiale til at omdanne det til metal og sætte det i et sprænghoved. Så på mindre end en uge kan Iran gå fra en politisk beslutning til et brugbart våben. Hvis du giver dem to uger, vil de have 3-5 brugbare våben. Det er der, vi er lige nu. Men FN's Sikkerhedsråd kan ikke handle ud fra en teori, fordi IAEA ville blive tilkaldt

og sige, at der ikke er tale om omdirigering af materiale. Det rejser også spørgsmålet om, hvad der udløser denne trussel, og svaret er Israel. Det sidste, USA ønsker, er, at Israels atomvåben skal diskuteres i Sikkerhedsrådet.

Så det er problemet. Vi har et Israel, der har denne tvetydighed omkring sin atomvåbenkapacitet. Alle ved, at de har dem; alle ved, at de er der, men ingen taler om det. Faren ved denne våbenkapacitet er blevet åbenlys, for tidligere talte man kun om Samson-muligheden: Det vil sige, at hvis Israel bliver løbet over ende, vil Israel bruge disse våben til at tage alle med i faldet. Men nu har vi en situation, hvor Israel bogstaveligt talt taler om et angreb mod Irans atomare kapacitet, som ikke involverer, at Israel bliver løbet over ende. Det er en reaktion på et problem, som Israel skabte ved at myrde en højtstående Hamas-embedsmand i Teheran på dagen, hvor den iranske præsident blev indsat; ved at myrde Hassan Nasrallah; ved at angribe det iranske konsulat i Damaskus. Dette er et problem, som Israel selv har skabt, og nu har det manifesteret sig på en måde, hvor Israel truer med at angribe Iran, hvilket kun kan lade sig gøre med atomvåben. Atomvåben, som Israel endnu ikke officielt har erklæret at være i besiddelse af.

Det er det virkelige problem her. For at løse dette problem er vi nødt til ikke kun at tale om at gå væk fra alt, hvad der kan udløse Israels potentielle brug af atomvåben, men vi er nødt til at tage fat på den destabiliserende virkelighed, som Israels atomvåben er. For de atomvåben har nu manifesteret sig i et årsag-virkning-forhold til Iran, som vil få Iran til at trække sig ud af NPT og producere sine egne atomvåben. Hvis Iran trækker sig ud af NPT, har Saudi-Arabien antydnet, at de vil søge deres egen uafhængige atomare afskrækkelse; Tyrkiet har sagt det samme. Nu har vi en region helt ude af kontrol, hvilket gør muligheden for atomkrig endnu mere sandsynlig.

Så vi er nødt til at begynde at tale om nedrustning. Vi er nødt til at begynde at tale om at puste liv i Joint

Comprehensive Plan of Action igen. Men JCPOA kan ikke længere kaldes Iran Nuclear Deal. For at være levedygtig skal JCPOA indebære, at Iran og Israel går med til gensidige inspektionsordninger, der fører til en garanti for, at ingen af nationerne har atomvåben. Israels atomvåben kan ikke få lov til at eksistere; de er et eksistentielt spørgsmål for verden, for regionen og for Israel. For hvis Israel bruger atomvåben mod Iran, vil Israel ophøre med at eksistere. Det er et 100% garanteret resultat, der vil ske.

Selv hvis de ikke angriber atomanlæg, hvis de bare begrænser deres angreb til oliefaciliteter eller andet, har Iran sagt, at de vil affyre over 1.000 konventionelle missiler mod Israels kritiske infrastrukturmål. Det betyder, at de vil ødelægge alle kraftværker, alle vandrensningsanlæg, alle eldistributionsanlæg, al kritisk infrastruktur til energiproduktion, olie og gas. Og Israel vil blive kastet tilbage til stenalderen. Hvis Iran foretager den slags angreb, træder Samson-muligheden i kraft, og Israel vil svare igen med atomvåben. Det vil føre til, at Iran udvikler atomvåben og indsætter dem mod Israel i løbet af meget kort tid.

Vi befinder os i en ekstremt farlig situation, og det bliver ikke nemmere af, at Benjamin Netanyahu og Joe Biden nærmest råbte og skreg. Når du taler om et skænderi, troede jeg, at du ville tale om den telefonsamtale, som Biden havde med Netanyahu. Biden sagde dybest set til Netanyahu, at han skulle droppe sin uansvarlige holdning til Iran, og Netanyahu bad ham om at stikke piben ind. Så nu ser man for eksempel, at folk spørger, hvorfor den amerikanske FN-ambassadør pludselig udtalte sig til fordel for to FN-resolutioner om Palæstina? Den ene en våbenhvile, den anden øjeblikkelig afsendelse af humanitære varer. Det er to resolutioner, som USA tidligere har været imod. Den amerikanske FN-ambassadør har udtalt sig kraftigt imod dem. Men nu er hun fortalere for dem. Hvorfor gør hun det? Fordi Biden lovede Netanyahu, at hvis han afstod fra at angribe Iran, ville USA ikke kun yde militær støtte i

hidtil uset omfang, men vi ville også støtte Israel diplomatisk, da de aldrig vil frygte noget fra FN. Netanyahu har ignoreret Bidens råd, så nu får Biden Netanyahu til at betale en pris.

Jeg tror ikke, det vil lykkes at gøre andet end at skubbe israelerne endnu tættere på at træffe beslutningen om at angribe Iran. Vi befinder os i en meget farlig situation, fordi USA ser ud til at have mistet evnen til at presse Israel til at foretage handlinger, der er gode for USA. Hvis Israel ikke tager imod nogen vejledning, betyder det, at det ikke handler om, hvad der er godt for Israel, men hvad der er godt for Benjamin Netanyahu. Og han er villig til at ofre hele Israels befolkning, over 100 millioner mennesker i regionen, fordi han ønsker at gå over i historien som en stærk mand, der reddede Israel. Men han bliver manden, der ødelagde Israel og tog regionen med sig i faldet.

Afsluttende bemærkninger

Det forekommer mig, at eftersom jeg har en tendens til at være enig i det, Scott sagde, som jeg sagde, enten 100% eller i det mindste meget højt oppe over 90%. Da dette er et spørgsmål om liv eller død for hele den menneskelige art, tror jeg, at vi er nødt til at gøre det til et helt særligt fokus. Vi fra Schiller Instituttet vil virkelig forsøge at verificere, hvad Scott sagde, ved at sætte et totalt laserlignende fokus på at forsøge at gøre historien absolut vandtæt, hvilket jeg tror, den stort set allerede er, eller i nærheden af. Så må vi mobilisere på det. For hvis det er sandt, når vi måske ikke frem til 5. november; så alvorligt er det.

Vi bør lave en liste over alle de politikere i USA, som offentligt har talt for en krig mod Iran. For det er højst sandsynligt dem, der allerede er i gang med at grave din grav. Så det bør vi gøre. Så synes jeg også, at vi skal gå ud med denne historie; tage Scott Ritter-videoen og sende den rundt til alle de mennesker, vi nævnte før. Og med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt man kan stole på det, Scott Ritter

sagde, at der er et element af tillid i forhold til USA eller ej, så er det et meget kompliceret spørgsmål. For der er dem, der siger, at USA er kontrolleret af den zionistiske lobby; men der er også dem, der siger, at det er USA, der bruger Israel som en håndgranat til at opnå, hvad de nu end ønsker at opnå på et givet tidspunkt. En af disse personer var min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Hvis man faktisk ser på den komplicerede grænseflade mellem det religiøse element – det er ikke for sent at gå ind i det, men der er hele dette meget ladede spørgsmål om religiøse overbevisninger, Harmageddon, hvem der vil tjene på det. Det er alt for omfattende til, at vi kan komme ind på det lige nu.

Men jeg tror, at spørgsmålet om, hvad operationens egentlige karakter er? Er det USA, der bruger Israel? Er det et scenarie med en løsrevet allieret, hvor det bare ser ud til, at Israel er ved at løsrive sig fra USA's kontrol? Det er bestemt et stort spørgsmål. En ting, som jeg synes er meget klar, er, at hvis der er nogen magt i verden, som kan stoppe dette, så er det USA. USA har alle midlerne, deres hangarskibe i regionen, forsyningslinjerne med våben, pengene; der er så mange flaskehalse. Jeg tænker, at det kræver en nærmere undersøgelse, men jeg tror, at det første spørgsmål er, om vi er så tæt på, som Scott siger, så bør vi virkelig gå i gang med en total mobilisering. Jeg tror, vi hellere må komme i gang, for det er ikke sikkert, vi når frem til den 5. november.

I mellemtiden skal du fortsætte med at organisere dig for IPC. Tag til koncerten i New York den 26. oktober. Gør det til et internationalt samlingspunkt. Hvis du har en musikalsk eller politisk begivenhed, som du kan knytte til, så det bliver et internationalt ekko af den 26. oktober, så gør det til et samlingspunkt for hele verden, så den vågner op til denne fare. For jeg tror, at alle de andre fredsgrupper, jeg kender til, stadig ser det som en slags tidløs ting at være imod krigen og vise, at man er for fred. Det er alt sammen

velmenende, men det er ikke nok. For hvis vi er på en nedtælling, hvor vi er en dag eller to væk, før Iran kan opsige NPT og derefter gå i gang med et atomprogram, så er vi virkelig på kanten af at miste alt.

Så hold øje med, hvad vi udsender i de kommende dage, for vi vil helt sikkert undersøge, hvad Scott sagde, og du kan forvente, at vi vil udsende noget længe inden det næste IPC-møde.